

59. KRÁLICKÝ SNĚŽNÍK

PARDUBICKÝ KRAJ

Sobota 5. listopadu 2016

Odjezd: od nádraží ČD (před restaurací La Rocket) v **6:45 hod.** autobusem. V **6:50h** na zastávce MHD Dubina.

Trasa autobusu: Pardubice, Holice (zastávka za tratí cca v 7:05 21km), Borohrádek (zast. na náměstí cca v 7:20 30km), Častolovice, Kostelec nad Orlicí, Vamberk, Žamberk (zast. na náměstí cca v 8:00 62km), Pastviny, Mladkov, Lichkov, Dolní Lipka, Králíky, Dolní/Horní Morava cca v 9:00, 100 km (na parkovišti Skiareálu – Na Konečné).

Autobus přejede z Dolní Moravy na parkoviště „při kříži (przy krzyżu)“ 400m od Sanktuarium „Maria Śnieżna“ na hoře Igliczna (820m n. m.), kde vyčká návratu všech turistů.

Předpokládaný odjezd zpět: v 18.00 hod.

Popis trasy:

Turistická trasa na vrchol KS východním pohořím Králického Sněžníku.

Z parkoviště „ski areálu – Na Konečné“ v Horní Moravě vyrazíme po silnici severním směrem po žluté zn. k rozcestí „pod Vilemínkou“ (860 m. n. m.), odsud zamíříme po téže zn. k rozcestí turistická značek „ve strži“ (880 m. n. m.) než dojdeme ke Sněžné chatě (1220 m n. m.). Vystoupíme stále „po žluté“ dále, výše kolem Františkovi chaty = chata horské služby (Franciska jak si ji také říká), kde vpravo za chatou navštívíme pramen Franciska (1238 m n. m.). Od chaty souběžně po žluté s červenou zn. okolo plastiky sluněte na podstavci (1360 m n. m.) u rozvalin Liechtensteinovi chaty (zde **TTTT** - Tradiční Turistické Teplé Tekuté občerstvení podávané **PD**) a pramene řeky Moravy (1380 m n. m.) a dojdeme až na samotný vrchol KS (1424 m n. m.).

Na vrchol celkem cca 10 km.

Sestup z vrcholu zahájíme po červené zn. na rozcestí cest a státní hranice „Jaskolcze Skaly“ kde uhneme po zelené zn. do Polska a dojdeme k chatě „Schronisko pod Śnieżnikiem“. Zde je možnost krátkého občerstvení. Po modré zn., která vede spolu se žlutou a červenou zn. na rozcestí „Drugi Zmijowiec“ sejdeme na rozcestí „Góra Parkowa“. Zde se napojíme na zelenou zn. a sejdeme do vesnice Miedzigorze, k rozcestí Międzygórze- Pólnoc. Odsud půjdeme po žluté zn. severním směrem (asi 250m vede spolu s modrou zn. než se rozdělí) vzhůru kolem „Ogródu Bajek“ až k rozcestí „pod Igliczna“, kde se scházejí tři cesty – žlutá, zelená a červená zn. a končí u kostela „Sanktuarium Maria Śnieżna“. Na samotný vrchol hory „Igliczna“ (845m n. m.) je to od poutního kostela ještě 300 m po křížové cestě. Občerstvení je domluveno na horské chatě „Igliczna“ vzdálené od kostela 100m. Autobus bude čekat na účastníky výletu na parkovišti „při kříži - przy krzyżu“ vzdáleném od kostela 400m, odkud se navrátíme zpět do ČR.

Sestup z KS na Igliczna 15 km.

Celková délka trasy: 25km.

Povinná výbava: Trekingová kotníková obuv, proti sněhové návleky na obuv, palcové rukavice, čepice, čelovka nebo baterka.

Občerstvení:

TTTT (Tradiční Turistické Teplé Tekuté) občerstvení přímo z pramene Moravy podávané ve sklepním prostoru bývalé Liechtensteinské chaty tradičně **Petrem Dračínským** (hrníček a posilovací ingredience si přinese každý sám).

Malé na chatě Schronisko pod Śnieżnikiem.

Na chatě „Iglizna“ je domluveno pro všechny účastníky občerstvení v podobě polské národní polévky „žurek“, polského národního jídla „bigos“ a tradičního jak polského, tak českého jídla „guláše“, piva, lima a čaje a kávy. Není zahrnuto v ceně výletu (**je možné platit v CZK** cca 100 Kč). **Žádáme všechny, aby při přihlašování na výlet nahlásili též, která jídla si objednají.**

Mapa: edice KČT č. 53 Králický Sněžník - 1:50 000.

Cena: (včetně 10 Kč na konto Bezručovy chaty KČT na Lysé hoře v rámci akce „Vystup na svůj vrchol“): děti a členové KČT Žamberk: 100; členové Slovanu: 200 Kč; ostatní: 250 Kč. Zájemci si mohou v autobusu za 50 Kč zakoupit odznak Eurorando 2016.

Přihlášky: přijímá Dagmar Ehrenbergerová, e-mail: egova@seznam.cz, mobil 739 569 070. Při odhlášení od 14. dne před termínem a při nedostavení se k autobusu zaplatí každý stanovenou cenu zájezdu v plné výši.

Trasu vybral a výlet vede:

Jiří Ehrenberger st. & Ondřej Valášek; tel.737 307 908 (operátor T-mobile), 724 800 178(O2)

Turistický místopis

Dolní Morava

Dolní Morava je známé horské lyžařské středisko, které se nachází mezi Jeseníky a Orlickými horami, na úpatí Králického Sněžníku (1 424 m n. m.), severně od města Králíky.

Část obce již náleží do národní přírodní rezervace Králického Sněžníku, jehož dominanta neodmyslitelně vévodí zdejšímu kraji a jen kousek pod jeho vrcholem pak vyvěrá ze země pramen řeky Moravy, která svým divokým a mladým proudem lemuje jak stříbrná stuha celou obec, jíž dává nejen své kouzlo, ale i jméno. Oba její břehy v tomto místě svírají dva zalesněné horské hřbety, které vybíhají z vrcholové plošiny Králického Sněžníku.

Dolní Morava má tedy všechny předpoklady k tomu, aby se stala vyhledávaným cílem všech milovníků aktivně stráveného odpočinku. Jsou tu ideální podmínky nejen pro lyžaře (nejprudší černá sjezdovka v ČR) a běžkaře, ale i vodáky (jarní Morava a Divoká Orlice), rybáře, houbaře, borůvkáře, milovníky horských túr, jízdy na koních a cyklistiky (množství značených a upravených tras).

No a pokud preferujete spíše poznávací, rodinnou dovolenou jistě Vás potěší množství přírodních i historických zajímavostí, kterými oplývá zdejší kraj.

Z přírodních skvostů jistě stojí za zmínku nedaleký chráněný útvar Zemská brána, který se rozkládá na ploše 88 ha v údolí Divoké Orlice či přírodní rezervace Králický Sněžník. Z těch historických zajímavostí pak stojí za zhlédnutí městečko Rokytnice v Orlických horách, Žamberk, Králíky, Jablonné nad Orlicí, Letohrad nebo Hora Matky Boží u Králík či jedinečný pevnostní systém, vybudovaný v letech 1936 - 1938 na obranu proti Německu. A pokud Vám bude v létě poněkud horko, jistě uvítáte možnost zaplavat si v údolní nádrži Pastviny, která byla vybudována v letech 1933 - 1938 v malebném údolí Divoké Orlice.

Ves byla přifařena postupně do Kolštejna, Hanušovic a Krumperků, od r. 1725 k Malé Moravě. Roku 1801 zde byl vystavěn kostelík sv. Aloise, a následný rok obdržela obec vlastní duchovní správu. Kostel stojí v nadmořské výšce 633 m. Obraz na hlavním oltáři je prací knížecího liechtenštejnského malíře Jana Dalingerera z r. 1840. Roku 1802 začínají místní matriky a archiv. V této době byl farářem ve Velké Moravě grafik A. Hrabal. Kostel je postaven v empírovém slohu. Farní budova byla dohotovena v roce 1802. Prvním českým farářem ve Velké Moravě je František Todt. Narodil se dne 15. listopadu 1909 v Ježově, okr. Kyjov. V roce 1946 přichází do Velké Moravy.

Farou příslušela Velká Morava r. 1563 do Malé Moravy. Zde byl dřevěný kostel na kamenných základech. Pro nedostatek kněží byla obec Velká Morava přifařena k farnosti v Hanušovicích. V roce 1681 byla zřízena farnost v Krumperkách /dnešní Podlesí/ a Velká Morava k ní byla přidělena. V roce 1687-88 vystavěly obce Malá Morava, Velká Morava a Vojtíškov kamenný kostel v Malé Moravě. Teprve v r. 1725 ustanovili a platili farníci Malé Moravy vlastního kaplana. V roce 1843 byla povýšena obec Malá Morava na faru.

V roce 1802 byla Velká Morava odloučena od Malé Moravy kostelem a měla svého duchovního. Před rokem 1802 byla prý ve Velké Moravě jen dřevěná kaple při hospodářství číslo 26 pod domem číslo 63. Sochy svatých, jež jsou na zdi dvora domu č. 32 pocházejí z této staré kaple.

Sněžná chata

dodnes dochovaná a používaná typická lovecká chata na české straně masivu Králického Sněžníku. Stojí ve výšce 1220 m n. m. v jižním svahu s výhledy do podkovitého údolí řeky Moravy s okružní vrstevnicovou „silnicí“. Na západním hřebeni je vidět Klepáč (1144 m n. m.) s rozhlednou. Přímo naproti ve východním Podbělském hřbetu je vidět Sušina (1321 m n. m.). Na chatu narazíme cca po 700 m při sestupu od chaty Franciska po žluté zn. společně s naučnou stezkou. Před několika desítkami let stála ještě v hustém smrkovém lese. V současné době se kolem ní rozkládá rozsáhlá Větrná paseka, takže chata je zdaleka viditelná a je dobrým orientačním bodem.

Pramen řeky Moravy

Pramen řeky Moravy, upravený jako studánka, vyvěrá pod vrcholem Králického Sněžníku v nadmořské výšce 1380 m n. m. Je vyhlášeným a hojně navštěvovaným turistickým místem.

Pod vrcholem Králického Sněžníku začíná pramenit řeka Morava. Je často považována za tepnu Moravy, přitom je zajímavé, že na historickém území Moravy nezačíná ani nekončí. Pramení v severovýchodním cípu Čech pod vrcholkem Králického Sněžníku, odkud protéká napříč severní, střední a jižní Moravou a posléze splývá až na slovenském území pod Děvínem s vodami Dunaje.

K nejzajímavějším partiím při řece Moravě patří její pramenná oblast, pohoří Králický Sněžník, náležející z větší části ještě do tohoto regionu. Říká se, že Morava tu má tolik pramenů, kolik je v roce dnů. Jde však o hydrograficky (tedy vodopisně) pozoruhodné území i z jiných hledisek.

Oficiální pramen Moravy se nachází blízko pod vrcholem pohoří a patří k častým cílům návštěvníků vrcholu Králického Sněžníku. Odtud bystřina stéká příkrým svahem do hlubokého údolí s obcemi a osadami Horní, Velká a Dolní Morava. Do údolí je krásný pohled přímo od pramene studánky, odkud většina turistů stoupá i na nedaleký vrchol vytvořený sutí z rozbořené polské rozhledny.

Při pohledu z vrcholu i od pramene Moravy zaujme kuželovitý vrcholek na konci západního (hraničního) hřbetu pohoří. Nazývá se Klepý nebo Klepáč (údajně podle sypajících se "klapajících" kamenů při chůzi), polští sousedé mu výstižně říkají Trójmorski Wierch – Trojmořský vrch.

Voda z jeho svahů totiž odtéká do tří moří. Východní svah odvodňuje Morava v úmoří Černého moře, na jižním svahu pramení Lipkovský potok tekoucí do blízké Tiché Orlice v úmoří Severního moře a ze západního svahu v Polsku odtékají pramenné potůčky Kladské Nisy v úmoří Baltského moře. Tato geografická zvláštnost dala Králickému Sněžníku vzletné označení "střecha Evropy".

Liechtensteinova chata na Sněžníku

Německý název Liechtensteinschutzhaus nebo Fürst Johann Liechtenstein Schutzhaus) se nacházela v nadmořské výšce 1375 m n. m., na jihovýchodním svahu Králického Sněžníku. Stavba byla začátkem 70. let 20. století zbořena, v současnosti zde spatříme pouze její základy.

V roce 1907 inicioval Moravskoslezský sudetský horský spolek, zkráceně MSSGV (německý název Mährisch-Schlesischer Sudetengebirgsverein) výstavbu horské chaty na jihovýchodním svahu Králického Sněžníku ve výšce 1375 m n. m. Pozemek pro výstavbu chaty poskytl kníže Lichtenštejn a to za symbolické nájemné. Základní kámen stavby byl položen v létě roku 1908, avšak samotná výstavba začala na jaře roku 1909. Z nedostatku finančních prostředků Staroměstské sekce MSSGV, nebyla výstavba horské chaty příliš snadná. Finanční pomoc při stavbě poskytovali zejména místní mecenáši MSSGV a také veřejné sbírky, neboť stavba horské chaty byla mezi lidmi populární. Dne 21. července roku 1912 byla chata za přítomnosti hostů slavnostně otevřena, ve své době nesla jméno knížete Lichtenštejna (německý název Liechtensteinschutzhaus nebo Fürst Johann Liechtenstein Schutzhaus).

Chata byla postavena ze dřeva na základním půdorysu 22 × 12 m, její výška dosahovala 15 m. Směrem k vrcholu hory, na severozápadní straně, byla kryta vápennou omítkou. V přízemí se nacházela jídelna, také dva pokoje pro vzácné hosty. V prvním patře bylo pokojů 11, v podkroví pak velká noclehárna.[1] Teplo v pokojích zajišťovala kachlová kamna, chata byla v provozu po celý rok. Jako zdroj vody posloužil a to až do roku 1934 pramen řeky Moravy, později byla vybudována studna. Světlo zajišťovaly svíčky a petrolejové lampy. Ubytovací kapacita chaty činila cca 60 až 70 osob.

Během první světové války musela být chata uzavřena a to zejména kvůli úbytku turistů. Po první světové válce se zde vystřídalo několik nájemců. Mezi nejvýznamnější patří příchod manželů Gutwinských ze Šumperka, kdy začal na Lichtenštejnově chatě opět rozkvétat turismus. Dr. Oskar Gutwinski byl nejslavnějším předválečným horalem a lyžařským průkopníkem, který působil zejména v Jeseníkách. Lichtenštejnovu chatu s manželkou přeměnili na prvotřídní horský hotel. Po smrti manžela v roce 1932 vedla nadále chatu jeho manželka Adéla. Roku 1937, byla nájemní smlouva s MSSGV ukončena.

Po druhé světové válce se chata ocitla na československé straně hranice a opět se zde vystřídalo několik nájemců. Prvním nájemcem české národní správy byl p. Slávek Chlup, který zde působil do konce 40. let 20. století. Po skončení národní správy v letech 1956 až 1960 chatu spravoval národní podnik Restaurace a jídelny (RaJ) Šumperk se sídlem v Jeseníku, od roku 1960 pak Restaurace a jídelny Ústí nad Orlicí a to až do roku 1971, kdy byla chata z důvodu špatného technického stavu zbořena. O dva roky později, potkal stejný osud i kamennou rozhlednu na vrcholu Králického Sněžníku.

V současné době spatříme pod vrcholem Králického Sněžníku pouze zbytky základů Lichtenštejnovy chaty a sošku slůněte. Jediným dochovaným objektem v blízkosti vrcholu hory je Schronisko PTTK „Na Śnieżniku“, nacházející se na polské straně hranice.

Socha slůněte - nepsaný symbol Sněžníku

Posledním osamělým objektem, který dosud ve vrcholové části Králického Sněžníku stojí, je neveliká plastika slona, postavená na pylonu z kamenných kvádrů. Ale i ta už nese stopy drsného podnebí a vandalismu.

Povrch dříve hladce opracované žulové plastiky je nyní navětralý, ocas slona je uražen a pylon musel být zpevněn dvěma vysokými betonovými patkami.

Postupem doby se stala socha slona dokonce jakýmsi symbolem Králického Sněžníku, avšak ani v odborné ani v populární turistické literatuře se nedočteme, jak se tato socha na Sněžník vůbec dostala. V povědomí turistů jsou o tom sice nějaké dohady, např. že slon je vlastně hraniční kámen, že sochu postavili absolventi německého gymnázia v Šumperku nebo dokonce je historie vzniku slona spojována s památníkem nizozemského krále. Skutečný původ slona na Králickém Sněžníku je však docela jiný. V roce 1932 ji zde nechal postavit jako svůj symbol německý umělecký spolek Jescher.

Návrh sošky vypracovala Amei Hallegerová, žena Kurta Hallegera, rodáka ze Šumperka, který byl vůdčí osobností spolku. Sochu vytesala kamenická firma Förster ze Zlatých Hor.

Schronisko pod Śnieżnikiem im. Zbigniewa Fastnacha (Schweizerei am Schneeberg)

V roce 1809 se objevují první zmínky o hospodářském využití hory Králický Sněžník (pol. Śnieżnik Kłodzki, něm. Glatzer, Grulicher nebo Spiegglitzer Schneeberg) – hrabě Wilhelm von Magnis, majitel vesnice Międzygórze, nechal na horské louce Hala pod Śnieżnikiem zbudovat obory a pastýřské salaše. Roku 1838 koupila Międzygórze Mariana Oranžská, jak jí říkají v Polsku, celým jménem Wilhelmina Frederika Louise Charlotte Marianne, princezna nizozemská a princezna oranžsko-nasávská, dcera nizozemského krále Williama I. a žena pruského prince Alberta, paní na Kamieńci Ząbkowickém. Ta do kraje pozvala svého otce, krále Williama, se kterým 20. července vystoupila na vrchol hory Králický Sněžník. Roku 1869 princezna získala horskou louku Hala pod Śnieżnikiem a pozvala do Polska švýcarského horala Michaela Aegertera. Ten dostal za úkol vybudovat horskou boudu po švýcarském vzoru, tzv. szwajcarku (Schweizerei am Schneeberg), která dodnes tvoří hlavní část schroniska. Roku 1871 byla ke schronisku vybudována cesta. A tak se zrodilo Schronisko Na Śnieżniku, nejstarší schronisko v polských zemích. Princezna sama sem ráda jezdila odpočívat.

Objekt zpočátku plnil funkci turistické hospody s padesáti místy k noclehu a velkou jídelnou. V následujících letech byly budovy několikrát modernizovány. Roku 1872 byla dosavadní mléčná farma přebudována na další užité prostory. V roce 1880 byla při hospodě zřízena meteorologická stanice. V 30. letech 20. st. hospoda disponovala 30 lůžky.

Po druhé světové válce, do roku 1946, zůstal objekt opuštěný. Zdevastované budovy převzal Orbis (polský hotelový podnik) a dal schronisku název Szwajcarka. V roce 1947 se stal provozovatelem Zarząd Schronisk Górskich Polskiego Towarzystwa Tatrzańskiego (česky asi Správa horských chat Polského tatranského spolku).

V létě následujícího roku pak bylo zřízeno schronisko, které dostalo název Na Śnieźniku, aby se jménem odlišilo od schroniska Szwajcarka v horském pásmu Rudawy Janowickie.

V roce 1956 se stal vlastníkem schroniska spolek PTTK (Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze, obdoba našeho Klubu českých turistů). Schronisko tehdy mělo 63 míst k noclehu. V 80. letech byla chata zásadně zrenovována a zmodernizována (dnes má například svou vodní elektrárnu), a to díky vytrvalému úsilí Zbigniewa Fastnacha, který byl nájemcem schroniska od roku 1982 až do roku 2001, kdy zemřel. Právě pro jeho zásluhy dnes schronisko nese jeho jméno.

Międzygórze (česky Vlčí Důl, německy Wölfelsgrund)

se nachází v úzkém údolí Wilczky na úpatí Králického Sněžníku, jedenáct kilometrů jihovýchodně od Kladské Bystřice. Na západním okraji obce se v úzké strži nalézá 22 metrů vysoký vodopád Wilczki, jenž je jedním z největších přírodních vodopádů Sudet. Z Międzygórze vede několik turistických tras na Králický Sněžník, z nichž se naskýtají výhledy do Kladské kotliny a na přehradní nádrž na Wilczce. Międzygórze bylo založeno okolo roku 1580 v královském lese jako dřevorubecká a uhlířská vesnice, z hlediska církevní správy spadalo k farnímu kostelu v Ebersdorfu (nyní Domaszków). Zpočátku vesnice nesla jméno Neuwölfelsdorf, byla ve vlastnictví České komory a náležela ke Kladskému hrabství, s nímž sdílela jeho politickou i církevní příslušnost. V roce 1684 ji získal společně s dalšími vesnicemi, jež byly původně ve vlastnictví Komory v oblasti Kladské Bystřice, kladský zemský hejtman Michael Wenzel von Althann, jenž z nich vytvořil panství Schnallenstein, jehož centrem byl Rosenthal (nyní Rózanka), podle něž bylo panství nazýváno i panství Rosenthal. Se svolením pražské konsistoře byla ve vsi v roce 1740 postavena dřevěná kaple a byl zřízen hřbitov. Po slezských válkách byla vesnice společně s Hrabstvím kladským definitivně v roce 1763 po Hubertusburském míru připojena k Prusku. Na začátku 19. století měl tehdejší Wölfelsgrund 404 obyvatel, pohřební kapli, usedlost freirichtera, myslivnu a pilu. V rámci pruských reforem bylo v roce 1807 zrušeno poddanství. Po změně uspořádání Pruska se stal Wölfelsgrund od roku 1815 součástí provincie Slezsko a nejprve okresu Kladsko. Od roku pak Wölfelsgrund patřil k okresu Kladská Bystřice, a to až do roku 1945. V 19. století podporovala princezna Marianne von Oranien-Nassau, manželka prince Albrechta, hospodářský rozvoj vesnice, která se tak stala léčebným a rekreačním místem. Byly zřizovány ulice a stezky, postaveno bylo sanatorium, několik hotelů, vil a penzionů. Díky svému krásnému okolí a bohatým sněžným nadílkám se Wölfelsgrund brzy stal oblíbeným výletním a zimním sportovním centrem. V roce 1939 tu žilo 706 obyvatel. Po druhé světové válce byl Wölfelsgrund v roce 1945 stejně jako většina Pruského Slezska připojen k Polsku a byl přejmenován na Międzygórze. Německé obyvatelstvo bylo vysídleno. Novými obyvateli byli částečně vysídlenci z bývalého východního Polska (dnešní západní Bělorusko a západní Ukrajina.). V letech 1975–1998 náleželo Międzygórze k Valbřišskému vojvodství.

Sanktuarium „Maria Śnieźna”

10⁰⁰ - 16⁰⁰ říjen – duben (+48 74 813 51 75)

Ve Svídnické Diecézi, v malebném koutku Polska, v horském pásmu Sudet pod samým vrcholem Jehličné hory (Igliczna - 845 m n. m.), odkud se otevírá nádherný výhled na Czarnou Górę, na kladskou stanou Králického Sněžníku a Kladskou kotlinu, kraluje v pozdně barokní svatyni Matka Boží, uctívaná jako Příčina Naší Radosti, Panna „Maria Snažná”. Historie svatyně Matky Boží Sněžné je spjata se soškou Matky Boží Sněžné, Příčiny naší radosti, nacházející se na hlavním oltáři. Soška nese podobu Matky Boží z rakouské svatyně v Mariazell, nacházející se jihozápadně od Vídně. Do Mariazell se od XIII. stol. konají poutě z různých zemí Evropy, a také ze zdejšího kraje, Země Kladské. v roce 1742 po vítězství pruských vojsk nad vojsky Rakouského císařství však přechází celé Dolní Slezsko, a tedy i Země Kladská, pod nadvládu Pruska. v důsledku toho byla mezi Pruskem a Rakouským císařstvím vztyčena nová státní hranice, oddělující také Zemi Kladskou od Rakouského císařství, a která je dnes hranicí mezi Polskem a Českou republikou. Vznik této nové hranice způsobil také pokles poutního ruchu z Dolního Slezska do svatyně Matky Boží v Mariazell. R. 1750 přinesl při návratu z Mariazell občan zdejší obce Wilkanów Kryštof Veit třiceticentimetrovou sošku Matky Boží, vyrobenou z lipového dřeva. Ta byla původně umístěna pod hlavní větev na kmen buku, rostoucího zde na svahu Jehličné hory. R. 1765 zničila stromový porost Jehličné bouřlivá vichřice. Vyvrátila rovněž i starý buk, na němž se nacházela soška Matky Boží, která odolala nepoškozena. V tom bylo shledáno dílo Boží Prozřetelnosti a proto byla soška přenesena na místo

bouřemi a vichřicemi nezničené. Od r. 1776 zůstává soška umístěna v dřevěné kapličky, zbudované na místě stávající fary. Sem přicházejí ctitelé Matky Boží. Jejich počet roste, jakmile se objevují první důkazy milosti seslané prostřednictvím Panny Marie. První zázrak je zaznamenán 26. června 1777 - navrácení zraku synovi Vavřince Frankeho z obce Sienna, který spadl do karbu s vápnem a ztratil zrak. Přiveden před sošku Matky Boží, spolu s rodiči prosí prostřednictvím Panny Marie Boha Všemohoucího za to, aby opět prozřel a prosba je vyslyšena! Dalším zázrakem je uzdravení ruky mlynářova syna, těžce pohmožděné pohonem mlýna. Úředně zaznamenaných zázraků bylo do r. 1781 dvanáct. V XVIII. století se dřevěná kaplička ukazuje pro zvětšující se počty poutníků již příliš malou. 18. června 1781 je proto posvěcen základní kámen právě zahájené stavby svatyně. Stavitelské práce provedl Ondřej Jäger, práce truhlářské Josef Knietig. Pomáhali jim přicházející poutníci. V r. 1784 byla dostavěna věž kostela a v roce 1821 v zájmu péče o přicházející poutníky též okružní chodby okolo kostelní lodi.

Výzdoba převážné části svatyně byla zhotovena na přelomu XIX. a XX. stol. v Mayerově umělecké dílně v Mnichově. Novobarokní oltář byl zhotoven v roce 1897. v jeho středu ve výklenku podpíraném dvěma anděly je umístěna zázračná soška Matky Boží. Nad ním drží dva andělé korunu. Srdce proťaté mečem v horní nadstavbě oltáře je znázorněním proroctví starce Simeona „Tvé srdce protkne meč bolesti“. v oblouku presbytáře se nacházejí sochy, představující korunovaci Matky Boží Královnou nebes i Země. Klenba kostelní lodi a vitráže v okružních chodbách představují vzývání Loretánské litanie. Kromě toho vitráže v presbytáři zobrazují rodiče Matky Boží, Sv. Annu a Sv. Jáchyma, vitráže v lodi pak Sv. Josefa a Sv. Jiřího a též Sv. Anežku a Sv. Barboru.

Maria Sněžná

Milostmi proslulá soška Matky Boží byla vyrobena kolem roku 1750 v Rakousku z lipového dřeva neznámým umělcem jako reliéf, měří na výšku 39 cm a je to lidová kopie zázračné postavy Matky Boží z rakouské svatyně v Mariazell. Soška představuje P. Marii s Jezulátkem, chovající Jej na své pravé ruce. Šat Panny Marie je světlemodré barvy s floralnym motivem, šatečky Ježíška pak jsou hladké v červené barvě, šat obou postav je ve tvaru lichoběžníka s vodorovnými pásy imitujícími vinuté šňůry s přívěsky. Podstavec sošky utváří tři hlavičky andílků. Na sošku jsou zakládány šatečky, jejichž posláním je sošku Matky Boží zkrášlit a výtvarně obohatit. Při svěcení v roce 1782 obdržela Svatyně jméno Matky Boží Sněžné. Bylo přejato od stávající baziliky Santa Maria Maggiore - Matky Boží Větší, vystavěné v Římě na místě, kde za doby Papeže Liberiusa napadl dne 5. srpna r. 352 sníh.

Vybudování této svatyně je spojeno s legendou, dle které papež Liberius a Říman Jan měli shodné sny. Papežovi se zdálo, že se na něho lidé obrací se žádostí, aby označil místo pro stavbu kostela, zasvěceného Matce Boží, a že toto místo označí sníh. Bezdětnému Římanovi Janovi se zdálo, že nabyde potomstva, postaví-li kostel zasvěcený Matce Boží a že místo pro stavbu mu označí sníh, a to že potvrdí Papež. Když 5. srpna 352 ráno pohlédli Římané na Esquilinskou hornatinu pokrytou tlustou vrstvou sněhu, bylo to pro ně velké překvapení. Pro papeže Liberiusa i Římana Jana to byl vnitřní znak, aby dle vůle Boží přikročili ke stavbě Svatyně. v připomínku sněžení svatyně zasvěcená Panně Marii byl svatyni propůjčen název „Matky Boží Sněžné“. Byla to první Matce Boží zasvěcená svatyně v Evropě. Po přestavbě a dostavbě této svatyně se její název změnil na „Matky Boží Větší - Santa Maria Maggiore. Je to v Římě jedna ze čtyř bazilik větších.

Dlouho v horách kladského masivu Králického Sněžníku ležící sníh, podle čehož se toto horské pásmo nazývá, starost o stavbu svatyně v době jejího vyhánění do výšky „zda ji stihnou vyhnat než napadne sníh“ i chuť sáhnout v kultu Matky Boží až na začátek, se staly pohnutkou k tomu, aby svatyně na hoře Jehličné byla nazvána „Matky Boží Sněžné“ a od tohoto pojmenování socha Matky Boží přijímá přídomek „Maria Sněžná“.

Jak velkou úctou je soška matky Boží na Jehličné hoře zahrnována, nejlépe svědčí zástupy poutníků, které přicházejí, aby si vyprosily opatrování i účinnou přímluvu přesladké Matky u Všemohoucího Boha, četnými zápisy v knihách i přinášené dary. Na výraz odpovídající vděčnosti Boží Rodičce za tak četné milosti vykonal ve Wroclawi dne 21. června 1983 při své druhé pouti do Vlasti korunovaci zázračné sošky Matky Boží Sv. Otec, Papež Jan Pavel II., a dal jí název „Příčina naší Radosti.“

„Toužím vyjádřit radost, že při mé pouti na Jasnou Góru mi je dáno, abych korunoval zázračnou sošku Matky Boží Sněžné, která kraluje v Sudetech a hojně rozdává své milosti: Zvláštní Opatrovnice lidí, stížených chorobou očí, žen toužících po potomstvu, turistů a sportovců - Příčina Naší Radosti. Vkládaje korunu na skráně Syna i Matky, hovoříme: „Ty jsi Bohorodička, Ty jsi naše Matka, naše Královna, v Tvých rukou, Prostřednice veškerých milostí, je náš život i naše spása,“ Shromáždění dnes do jednoho, klademe k Tvým nohám víru, naději a lásku, vyjadřované tu a vyznávané před Tebou po tolik desítek let, jako rovněž i naší víru, naději a lásku - i tu, kterou vyznávat budou naše příští pokolení. Budiž naší radostí jak v minulosti, tak také i dnes, sesílej naším srdcím milosti tak jak vločky sněhu v horách, kde přebýváš. Poroučím Ti sebe i moji službu Církvi obecné na římské Stolici Sv, Petra modlícím poutníků, které Tě Matko Boží Sněžná, navštěvují.“

Ve svatyni Matky Boží Sněžné na hoře Jehličné byl Svatý Otec Jan Pavel II. osobně přinejmenším třikrát. Jako kněz Karol Wojtyła 7. července 1955 se skupinou přátel studentů; jako biskup 20. srpna 1961 při příležitosti „Mariánských dní“ slavených ve Wrocławu, a jako Kardinál 10. srpna 1968, když vykonával pouť po svatyních Země Kladské. Dvě z těchto návštěv připomíná pamětní deska, vezděná do stěny okružní chodby vedoucí okolo kostelní lodi.

Korunovační bulla - překlad JAN PAWEŁ II PAPEŽ - na věčnou paměť věci

Jak velikou úctou je zahrnována soška Matky Boží Sněžné, schraňovaná na hoře Jehličné, nacházející se na území farnosti Sv. Josefa v Międzygórze ve Wrocławské arcidiecézi, nejlépe svědčí neustávající zástupy katolických poutníků, které od roku 1782, kdy byl kostel této nejsvětější Panny Jí zasvěcen, po léta přicházejí na toto svaté místo, aby si vyprosili u Boha láskyplnou ochranu a přímluvu u přeslaské Matky o tom, že Její dobrodiní byla četná, svědčí četné zápisy v knihách této Svatyně. K povýšení tohoto kultu a na výraz odpovídající vděčnosti Rodičce Boží za tak četné milosti udělené v uplynulých dobách, Velebný Bratr Henryk Gulbinowicz, Arcibiskup a Metropolita Wrocławský vyjadřuje touhu svou, kléru i věřících, požádal, aby Naším jménem i Naší autoritou mohla tato podobizna být korunována drahocenným klenotem. Proto My, poradivše se na radě Světové Kongrakace pro Svátosti a Kult Boží, se velice rádi k žádosti přidáváme a příslušným přípisem udělujeme Naší Apoštolskou Autoritou oprávnění, abych podobizně, kterou jsme nyní vzpomněli, Naším jménem a s využitím předpisů ritu i formuly vložil drahocennou korunu. Přitom hluboce věříme, že tímto slavnostním faktem budou posíleny jak chvála, tak velké Orodovnice, Královny Nebe i Země tak víra a obyčej katolického společenství. Všechny předpisy opaku jsou neplatné. Dáno v Římě, u Sv. Petra, s pečetí Rybáře, dne 28. měsíce října roku 1982, v pátém roce Našeho Pontifikátu.

Schronisko Na Iglicznej

původní schronisko tvořila celkem nevelká dřevěná budova, která byla postavena v roce 1880. Zpočátku šlo především o hospodu pro poutníky, směřující k poutnímu kostelu Panny Marie Sněžné, a pro ostatní turisty. Poté byla stavba několikrát přebudována, zahrnovala tehdy 12 pokojů s 25 místy k noclehu, na východní straně byla k dispozici vyhlídková terasa.

Po druhé světové válce místo několik let pustlo, a to až do roku 1950, kdy jej převzalo PTTK (Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze), polská obdoba našeho Klubu českých turistů. Byla zde opět zřízena horská chata pro turisty, s 34-37 místy pro nocležníky. V této době neslo schronisko název Maria Śnieżna. V současnosti je objekt schroniska v soukromém vlastnictví a nabízí 40 míst k noclehu. Nynější název zní Na Iglicznej, a to zejména proto, že název Maria Śnieżna nese také nedaleký poutní kostel.

Současná stavba schroniska se skládá ze tří propojených objektů, jak je patrné z obrázku níže. Objekt, který je umístěn nejvíce napravo, skrývá jídelnu s prodejnou, kde dostanete ke koupi nápoje, pivo lahvové, a jídla obvyklá pro tento druh zařízení, to znamená polévky, jako jsou hrachová, vývar či polská obdoba boršče a samozřejmě výborné klobásy či jiná, spíše jednodušší jídla. Interiér schroniska Na Iglicznej sice není tak starosvětský a útulný, jako je tomu u Schroniska Na Śnieżniku, ale zato je velmi čistý a s neobyčejně ochotnou a přívětivou obsluhou.

